Excepțional Leadership

On Februarie 06, 2013

Autodisciplinează-te să-i influențezi pe oameni, fără să-ți ascunzi adevărata fire.

De fiecare dată când revăd filmul "The Silence of The Lambs (1991)" simt că mă integrez într-un spațiu plin de mister care îndeamnă la prudență, autoanaliză, cumpătare în luarea deciziilor, fiindcă nu pot să mă leapăd de această obsesie: că asist la un joc de măști care este cu atât mai înfiorător cu cât el nu părăsește niciodată sfera raționalului.

Esența vrăjită a lumii în care mă simt pierdut, asemenea unei corăbii fără echipaj, armonizează macrocosmosul unei ființe umane autonome, suverane, relativ independente de contextul social, care poate oricând să trăiască singură, dar fiind întotdeauna capabilă să distrugă alte destine.

Prin Hannibal Lecter este chemat în oglinda realității miezul tainic al unei lumi pline de nerv și substanță, în psihologia de mare clasă a unei metamorfoze de formă și identitate, ca de la omidă la fluture. Ne aflăm în fața unui tip de sensibilitate care apreciază fragilitatea și delicatețea unui gest spontan aparte, dar asta până la proba contrarie. El nu este omul schimbării, ci însăși schimbarea din om care începe cu psihologia unui exilat și se continuă cu senzația de eliberare dintr-o captivitate care i-a fost necesară la un moment dat, doar ca să reflecteze mai bine la adevărata cauză a bolii sale foarte rar întâlnită, numită: "persuasiune la superlativ".

Leadership: Îți dezvolți o conștiință care pleacă de la o imagine și ajunge la ființa pe care o reprezintă, pornind de la ideea că orice poveste adevărată este o poveste fără sfârșit?

Ceva din substanța unui geniu al răului poate fi oricând recuperat prin inventarea unei povești cu îngeri, singura situație care nu duce la o tragedie, o imagine formată din fapte, lucruri și cuvinte armonizate într-un ideal de convingeri pline de candoare care fac apel către tânăra generație umanistă. Iar povestea aceasta poate oricând deveni adevărată, continuându-se spre "nesfârșit", numai dacă conștiința îl îndeamnă să-și aducă gândurile în lumina unei spiritualități concordante cu știința, și mai ales dacă nu dă înapoi de la aceasta.

Atributele acestei povești uimitoare care te marchează profund prin puterea de evocare a unor destine desprinse parcă din suspine, nu sunt ritmul și cursivitatea unei lecții de viață demne de admirat, ci intriga unei acțiuni dramatice circumscrisă la un singur moment de tensiune maximă: suferința unei descoperiri târzii.

Pe primul loc în viața lui Hannibal este psihologia, dar focul curat al sufletul său este puritatea omului de esență foarte rară, candoarea ființei neajutorate, care îl poate face transparent pentru cunoștințele sale cele mai înalte.

În persoana lui Clarice Starling găsim trandafirul plin de îndurare, vrăjit de un magician care îi ascute spinii cu dibăcia unui apicultor și cu conștiința unității esențiale a tuturor lucrurilor lumii, dar fără să lase spinii să crească până la capăt ca nu cumva aceștia să rănească pe cineva cu o înțepătură veninoasă. Așadar, trandafirul acesta este fermecător datorită frumuseții sale, dar poate fi și dureros de cules datorită spinilor săi. Ai grijă la ce temperaturi îi ridici omului acea ascuțime a minții care poate pune mai presus rezultatul unei acțiuni, decât păzirea stearpă a literei legii.

Leadership: Ești pregătit să dai la o parte pătura de incertitudine care îți acoperă convingerile și îți anulează apartenența la spațiul de referință al unui personaj plin de ambiguități de care te simți atras și pe care vrei să-l faci să se simtă atras de tine?

Hannibal nu este doar un psiholog al cărui renume a depășit de mult granițele de notorietate ale domeniului, de unde necesitatea imperativă de a se regăsi într-o permanentă stimă de sine, din dorința de a se considera el însuși experimentul unei minți complexe. Dar este și un foarte bun mânuitor al realității de dincolo de zidurile tăcute ale vieții liniștite înconjurată de gratii.

Clarice Starling pare o femeie timidă la prima vedere, dar în spatele feminității se ascunde tocmai acea puritate de om cinstit și naiv, de o simplitate nemaiîntâlnită, mânat de niște convingeri limitative care nu înflăcărează și răscolesc pe oricine, ci doar pe o minte eliberată de convingeri false.

Singura incertitudine pe care o simte această ființă sensibilă constă în a nu ști ce să aleagă: ori să-l admire pe Hannibal pentru mintea genială de care dă mereu dovadă, ori să-l respingă pentru atrocitatea cu care își impune superioritatea persuasivă. În orice caz, pentru prima oară, Hannibal și-a găsit subiectul cel mai dificil de experimentat prin faptul că este atras de inocența ei atât de firavă.

Leadership: Cât de mult te poate influența personalitatea celui pentru care ești tentat să te redefinești într-un raport de respect față de capacitatea sale deosebite, dacă nu-ți dovedești sensibilitatea de a percepe ecoul prezenței sale în realitatea care te înconjoară?

Întreaga personalitate a lui Hannibal se dezvăluie ca esență magică a miezului unei lumi greu accesibile, ca fiind creația specifică unui Ego în care nimeni nu poate pătrunde, trecută parcă printr-un push de limits în oglinda unei metamorfoze morale. Practic, activitatea sinelui nu înseamnă doar parcurgerea unui drum inițiatic prin care se maturizează o concepție nouă despre reprezentarea formelor umane, ci poate să ofere și o reprezentare mai precisă, aproape naturalistă, a morții înseși.

Moartea surprinsă la fiecare pas nu mai este o entitate particulară, o chestiune de efect al unui caracter foarte disciplinat și inventiv, ci reprezintă o trebuință de a stărui asupra unui fapt lipsit de prevedere.

Prin rotirea evenimentelor în sensul invers al așteptărilor pe care le are fiecare personaj în legătură cu percepțiile lucrurilor sensibile, primind adesea o nuanță de amplificare a stării de neliniște, se poate calcula o nouă formulă a conviețuirii: singura cale de a-ți păstra intactă rațiunea de a exista este să-ți desparți sufletul în mai multe puteri deosebite, printre care puterea de a fi vulnerabil și puterea de a fi altfel decât îți permite natura ta.

Când Hannibal își ademenește victima în pânza de păianjen a incertitudinii pentru a o devora de orice speranță de viață, blocându-i orice clocot afectiv, practic el nu își adună toată inteligența într-un singur moment de inspirație. Ci așteaptă ca victima să se debaraseze de tot ceea ce nu poate fi prezent în iluzia vieții pe care o trăiește.

Iată splendoarea unui fapt psihic de cunoaștere profundă a sentimentelor, care nu poate fi calificat drept bun sau rău din punct de vedere al rezultatelor cercetărilor din sfera psihologiei.

Leadership: Te expui unei experiențe de viață care începe cu intensitatea emoției pe care ți-o transmite cineva într-o împrejurare deosebită și se finalizează cu o atitudine de

bunăvoință (arătată fără reținere) care îți cere să te distanțezi de propria realitate?

Diplomația și rațiunea bazată pe adaptabilitate la condițiile "întâmplătorului" te hrănesc, te îngrijesc și te instruiesc spre cel mai bun comportament în societate. Astfel, nu mai începi experimentul asupra unui anumit oponent decât dacă ești orbit de vanitate, de-a ignorantei tale dreptăți, trecând orice activitate prin prisma extremelor „totul sau nimic".

Hannibal este un simbol al totului: este dominat de sentimentul puțintei de a schimba orice destin și dispune de mijloacele psihologice pentru a înfăptui orice convertire a omului la o altă ordine de înțelegere a vieții, sub alte forme, mai subtile, mai puternic resimțite decât durerea fizică.

Să ne amintim de erou grec, Oreste. El pătrunde în universul nebuniei după crimele comise în numele răzbunării tatălui său (Agamemnon), divinitățile infernului silindu-l să vagabondeze dintr-un loc în altul, pradă delirului. El îi împărtășește surorii sale, Electra, în repetate rânduri sentimentul că aparține deja unui univers plin de groază.

"Te afli de pe acum printre cei morți" îi răspunde Electra, iar unchiul său Menelau are și el, în fața lui Oreste, senzația că vede o arătare de pe lumea cealaltă. Răspunsul lui Oreste este următorul: "Nu sunt viu, deși văd lumina".

De-a lungul acestui dialog, axat în totalitate pe tema nebuniei și a groazei, se înfățișează aspectele realității care guvernează lumea din jurul lui Hannibal. El nu-și semnalează prezența în viața oamenilor ca un intrus ce întrerupe fluxurile regulate ale conștiinței curate. Ci în mod foarte subtil, ca o vibrație discretă, oferind acel un plus de inteligență la care victimele sale aspiră. Odată prinse în vraja acestui magician misterios, ele sunt nevoite să înfrunte permanent gândul morții, neliniștea cea mai profundă.

Leadershipul este abilitatea de a-ți manifesta puterea intelectuală în sfera destinului celorlalți oameni, fără să dai frâu liber satisfacerii patimii de a te simți bine în fața lipsei lor de apărare.

Excepțional Leadership se referă la partea nevăzută a omului de geniu care nu trebuie să rămână exact așa, ca o ușă închisă, în raport cu lumea aparențelor exterioare. Ci trebuie întotdeauna să iasă la iveală ca un diamant cu proprietăți miraculoase care se șlefuiește odată cu trecerea sa prin viața tuturor celor care știu să-l aprecieze și să-l "recomande" mai departe.

Genialitatea nu este inteligența foarte ascuțită pe care o urmărești neobosit să ți-o etalezi în fața celorlalți oameni, încât să-ți faci un renume împrăștiat într-o mare de evenimente. Ci este privilegiul de a simți și de a anula acea emoție care te cuprinde și te înlănțuie în strânsoarea ei, numită: ambiție neechilibrată sau vanitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/exceptional-leadership.html